

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Legnica, dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Polak – Pawlaczek

Protokolant: st. sekr. sąd. Judyta Piechota

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. w Legnicy

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko Redakcji gazety lokalnej "(...)"

o zadośćuczynienie

I. oddała powództwo,

II. orzeka, że nieuiszczone w sprawie koszty sądowe poniesie Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 15/15

UZASADNIENIE

Powód T. P. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej Redakcji gazety lokalnej (...) w L. domagał się w ramach ochrony dóbr osobistych:

1/ zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł

2/ umieszczenia sprostowania na łamach gazety oraz strony internetowej pozwanej

3/ przeproszenia powoda i jego rodziny na łamach gazety i strony internetowej pozwanej oraz dwóch dzienników ogólnopolskich

4/ przesłania powodowi kopii sprostowań i przeprosin

5/ zasądzenia od pozwanej na rzecz Domu Dziecka w L. zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł, że pozwana redakcja opublikowała w dniu 24 września 2013 roku na łamach gazety oraz na stronie internetowej artykuł prasowy: „(...)”, w którym poinformowała opinię publiczną o popełnieniu przez powoda zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów mimo, iż postępowanie karne jeszcze się nie rozpoczęło, czym naruszyła dobra osobiste powoda, a mianowicie jego cześć, dobre imię. Powód zarzucił, że publikacja pozwanej naruszyła jego dobra osobiste oraz spowodowała zerwanie z nim wszelkich kontaktów ze strony przeważającej części rodziny, przyjaciół i znajomych, a nadto negatywnie wpłynęła na samoocenę powoda i brak perspektyw na przyszłość w sferze prywatnej i zawodowej, tym bardziej, że powód nie czuje się winny i nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa.

Pozwana Redakcja (...) w L. reprezentowana przez po. redaktora naczelnego P. K. nie uznała żądania pozwu, wniosła o oddalenie żądań powoda w całej rozciągłości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że wbrew twierdzeniom powoda w treści artykułu nie wypowiedziano opinii odnośnie rozstrzygnięcia postępowania sądowego przeciwko powodowi przed wydaniem wyroku, ani nie uznano powoda przedwcześnie za winnego próby zabójstwa byłej partnerki. Ponadto w publikacji nie ujawniono ani personaliów ani wizerunku powoda, który występuje jedynie jako oskarżony T. P. Równocześnie zarzucono, że tekst artykułu powstał w oparciu o informację przekazaną mediom przez rzecznika prasowego Prokuratury Okręgowej w L., a treść tego komunikatu jest dostępna do chwili obecnej na stronie internetowej (...) prokuratury.

Sąd ustalił:

Prokuratura Rejonowa w L. w dniu 23 września 2013 roku skierowała do Sądu Okręgowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko powodowi, w którym zarzucono T. P.:

- usiłowanie zabójstwa
- nielegalne posiadanie broni
- przygotowanie do posłużenia się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami
- groźby karalne.

Postępowanie w sprawie toczy się pod sygn. III K 122/13. Do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie sprawa karna jest w toku. Powód aktualnie przebywa w Areszcie Śledczym we W. jako tymczasowo aresztowany. Przed pobytem w tym areszcie był również tymczasowo aresztowany i przebywał kolejno w Areszcie Śledczym w B., Areszcie Śledczym w M. i Zakładzie Karnym w W. na wniosek Prokuratury Rejonowej K. w K. pod zarzutem przestępstw związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

(dowód: kserokopia akt karnych k. 52-77, zaświadczenie k. 13, pisma k. 152-154)

W dniu 24 września 2013 roku na łamach gazety pozwanej oraz na stronie internetowej (...) pojawił się artykuł autorstwa P. K. pt. „(...)”. Treść artykułu oparto na komunikacie Prokuratury Okręgowej w L. z dnia 24 września 2013 roku zamieszczonym na oficjalnej stronie prokuratury. Analogiczne artykuły, w oparciu o ten sam komunikat opublikowały również inne publikatory m. in. (...), (...)i inne, na swoich stronach internetowych. W treści artykułu nie wymieniono danych osobowych powoda, przedstawiając go jako „33-letniego T. P.” i opisano przebieg zdarzeń analogicznie jak w komunikacie Prokuratury. Stwierdzono również, że oskarżony nie przyznaje się do winy i twierdzi, że nie pamięta przebiegu zdarzenia.

(dowód: artykuł pozwanej redakcji k. 101-102, komunikat

Prokuratury k. 83-85, artykuły innych redakcji k. 86-100, zeznania pozwanego)

Powód czuje się napiętnowany treścią artykułu pozwanej. Kwestionuje tryb dokonany sformułowań zawartych w artykule. W okresie pobytu w zakładach karnych i aresztach T. P. nie miał możliwości telefonowania do pokrzywdzonej J. J.. Prokuratura Rejonowa w M., B. i B. nie prowadziła postępowania o groźby karalne powoda wobec J. J.. Koledzy i znajomi powoda nie wysyłają mu kartek i nie kontaktują się z nim w areszcie. Rodzina odbywa widzenia z powodem.

(dowód: zeznania powoda, informacje k. 152-162, zezwolenia na widzenia z powodem dla ojca, siostry, siostrzenicy i

matki powoda w aktach IIIK 122/13 Sądu Okręgowego

w Legnicy– k. 1710, 1731, 1771, 1799, 1800, 1889,

1892 i inne)

Sąd uznał:

Żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę żądania stanowiły przepisy art. 23 i 24 k.c. oraz art. 448 k.c.

Dobra osobiste człowieka, takie jak nazwisko, wizerunek pozostają pod opieką prawa w rozumieniu art. 23 k.c. Nadto, zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje naruszone, czymś działaniem może żądać usunięcia jego skutków, w szczególności złożenia przez sprawcę naruszenia oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Ochrona przewidziana w tych przepisach przysługuje wyłącznie przed działaniem bezprawnym. Przyjmuje się przy tym, że bezprawność dotyczy każdego działania sprzecznego z normami prawnymi, porządkiem prawnym lub zasadami współżycia społecznego.

W razie naruszenia dobra osobistego, zgodnie z art. 448 k.c., sąd może przyznać temu, którego dobro zostało naruszone odpowiednie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę oraz stosowną kwotę na cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Okoliczności sprawy są między stronami bezsporne.

Pozwana redakcja opublikowała artykuł, w którym przedstawiła okoliczności zdarzenia, które było podstawą sformułowania wobec powoda aktu oskarżenia. Postępowanie karne jest w toku, a zatem powód korzysta z domniemania niewinności.

Istota sporu między stronami sprowadza się do ustalenia, czy pozwana redakcja w treści artykułu naruszyła dobra osobiste powoda oraz czy jej działanie było bezprawne. Pozytywne odpowiedzi na te pytania determinowałyby rozważania na temat sposobu usunięcia skutków naruszenia oraz roszczeń odszkodowawczych powoda.

Na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, a pozwana winna wykazać, że jej działanie nie było bezprawne.

Okoliczności sprawy co do zasady nie budzą wątpliwości.

Powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych w tym, że – w jego ocenie – w artykule pozwanej poinformowano opinię publiczną, że powód dopuścił się zarzucanych mu czynów poprzez użycie sformułowań w trybie dokonanym. Naruszono – zdaniem powoda - jego cześć i dobre imię. Nadto naruszeniem czci i dobrego imienia powoda jest – zgodnie z jego twierdzeniem - nazwanie go publicznie psychopatą.

Pozwana zaprzeczyła, by naruszyła dobra osobiste powoda, albowiem nie wskazano ani danych osobowych ani wizerunku powoda. Nadto pozwana redakcja podniosła, że w treści artykułu nie zawarła jakichkolwiek sugestii, które mogłyby wskazywać na przekonanie autora artykułu, że powód jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazano równocześnie oficjalne źródło informacji o zawartych w artykule treściach. Autor artykułu wskazał także cel informacji, wyrażający się w informowaniu opinii publicznej o zdarzeniu będącym w jej zainteresowaniu. Równocześnie wyjaśniono, że użyte w artykule prasowym określenie oskarżonego jako psychopaty wynika z treści opinii cytowanej w komunikacie prokuratury. Nie można zatem traktować go jako inwektywy pod adresem powoda, lecz jako wskazania dyspocznego rysu osobowości oskarżonego.

Analiza artykułu prasowego będącego podstawą roszczeń powoda dokonana przez Sąd w niniejszej sprawie nie pozwoliła Sądowi na ustalenie, by treść artykułu w jakimkolwiek zakresie godziła w dobra osobiste powoda. W treści artykułu nie ujawniono personaliów ani wizerunku powoda i nie zawarto jakichkolwiek sformułowań, które przemawiałyby za uznaniem, że pozwana przesądziła wynik postępowania jeszcze przed otwarciem przewodu sądowego. Treść artykułu, choć niewątpliwie wstrząsająca, nie wykracza poza granice rzetelności dziennikarskiej. Użyte określenia: „wbil”, „często dochodziło”, „szukał”, „dzwonił” i inne są sformułowane w czasie przeszłym (zarówno dokonanym – „wbil” jak i niedokonanym – „szukał”, „dzwonił”), ale nie budzi wątpliwości, że dotyczą zarzutu pod jakim stanął oskarżony wymieniony w treści artykułu, a nie - że przesądzą o winie powoda. Zdaniem Sądu przedmiotowa publikacja nie naruszyła dóbr osobistych powoda ani w jej zewnętrznym (dobre imię) ani wewnętrznym (godność osobista) aspekcie. Prasa, jak każdy, ma prawo wyrażania opinii i podejmowania tematów w kwestiach będących przedmiotem społecznego zainteresowania. Publikowanie rzetelnych informacji służy realizacji zadań określonych w art. 1 prawa prasowego i pozostaje pod opieką prawa (art. 41 prawa prasowego). Publikacja prasowa ograniczyła się do wskazania zarzutów wobec oskarżonego bez dokonywania oceny. Dziennikarz skorzystał z rzetelnego źródła informacji, a zatem nie sprzeniewierzył się zasadom wskazanym w art. 12 prawa prasowego.

Pozwana redakcja, a szczególnie autor artykułu P. K., działając jako dziennikarz, był zobowiązany – zgodnie z art. 6 ust. 1 i 12 prawa prasowego – do podania prawdziwych faktów i dołożenia szczególnej staranności i rzetelności przy zbieraniu, a także wykorzystaniu materiałów prasowych. Jego obowiązkiem było zwłaszcza sprawdzenie zgodności z prawdą uzyskanych wiadomości i podania ich źródła.

W ocenie Sądu pozwana wypełniła swoje dziennikarskie obowiązki w sposób rzetelny i prawidłowy.

W tych okolicznościach, wobec ustalenia, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda żądanie pozwu nie mogło zostać uwzględnione.

Pozwana nie zgłosiła żadnych kosztów procesu, a powód od kosztów został zwolniony.

Z tych powodów powództwo oddalono, zaliczając koszty na rachunek Skarbu Państwa.